

അനുഭവങ്ങൾ വഴികാട്ടിയപ്പോൾ...!

മുഹമ്മദ് ജമാൽ

പാലക്കാട് ജില്ലയിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിലാണ് ഞാൻ ജനിച്ചുവളർന്നത്. ഒരു താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരനും തൊലികുത്തവനുമായി ജനിച്ച ഞാൻ അതിന്റേതായ ഒരുപാട് അവഗണനകൾ സഹിച്ചാണ് വളർന്നത്. സ്കൂളിൽ അഞ്ചാം ക്ലാസ്സുവരെ പഠിച്ചു. അച്ഛന്റെ മരണത്തോടെ പഠനം അവസാനിപ്പിക്കാൻ നിർബന്ധിതനാവുകയായിരുന്നു. പന്ത്രണ്ട് വയസ്സായപ്പോഴേക്കും അമ്മയുടെ കൂടെ പാടത്ത് പണിയെടുത്തു തുടങ്ങി.

നാട്ടുകാരനായ ഒരു നമ്പൂതിരിയുടെ പാടത്തായിരുന്നു പണി. അദ്ദേഹവുമായും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടുകാരുമായും ഇടപഴകേണ്ടിവന്നപ്പോഴാണ് താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരനായി പിറന്നതിന്റെ അപമാനവും വേദനയും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയത്. ഇതിന്റെവിഷമം അമ്മയോടു പറയുമ്പോൾ, തമ്പ്രാന്റെ മുമ്പിൽ അടിമയെപ്പോലെ നിന്നിരുന്ന അമ്മ എന്ന ഉപദേശിക്കും; അവരെക്കെ ദൈവതുല്യരാണെന്നും അവരോട് വെറുപ്പു കാണിക്കരുതെന്നും മറ്റും.

മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ തിരുരിൽ ഹോട്ടൽ പണിയെടുക്കുന്ന കുറെ പേർ എന്റെ നാട്ടിലുണ്ടായിരുന്നു. സാധുകുടുംബങ്ങളിൽ പെട്ട മുസ്ലിംകളായ കൗമാരക്കാരും

ഇഷ്ടംപോലെ തിന്നാൻ കിട്ടിയിട്ടാണല്ലോ അവർ തടിച്ചുകൊഴുക്കുന്നത്. അമ്മയും ഞാനും എന്റെ രണ്ട് അനുജന്മാരും ഒരു അനുജത്തിയും ഉള്ള കുടുംബത്തിൽ അച്ഛന്റെ മരണത്തോടെ വിശപ്പു മാറ്റാൻ കഴിയാത്ത നാളുകളുടെ എണ്ണം കൂടുതലായ ഘട്ടം.

യുവാക്കളും. അവർ മാസങ്ങൾ കൂടുമ്പോഴാണ് നാട്ടിൽ വന്നിരുന്നത്. മെലിഞ്ഞുണങ്ങിയ പലരും മാസങ്ങൾക്കകം തടിച്ചുകൊഴുത്ത് കുട്ടപ്പന്മാരായി ഗൾഫിൽനിന്നെത്തിയപ്പോൾ ലീവിൽ വരുമ്പോൾ ഞാൻ അതിശയത്തോടെ അവരെ നോക്കും. ഇഷ്ടംപോലെ തിന്നാൻ കിട്ടിയിട്ടാണല്ലോ അവർ തടിച്ചുകൊഴുക്കുന്നത്. അമ്മയും ഞാനും എന്റെ രണ്ട് അനുജന്മാരും ഒരു അനുജത്തിയും ഉള്ള കുടുംബത്തിൽ അച്ഛന്റെ മ

രണത്തോടെ വിശപ്പു മാറ്റാൻ കഴിയാത്ത നാളുകളുടെ എണ്ണം കൂടുതലായ ഘട്ടം. താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരനെന്ന പേരിൽ അപമാനിതനാകുന്നതിലുള്ള പ്രതിഷേധം മനസ്സിൽ ശക്തിയാർജ്ജിച്ച പതിനാറാം വയസ്സിൽ ഒരു മുസ്ലിം സുഹൃത്തിന്റെ കൂടെ ഞാനും തിരുരിലേക്ക് 'നാടുവിട്ടു'.

ആ യാത്ര എന്റെ ജീവിതത്തെയും വിശ്വാസത്തെയുമെല്ലാം മാറ്റിമറിക്കുമെന്ന് ഞാൻ സ്വപ്നത്തിൽ പോലും കരുതിയിരുന്നില്ല.

മധ്യവയസ്കനായ ഒരു ഹാജിയാരുടെ ഹോട്ടലിലാണ് എനിക്ക് ജോലികിട്ടിയത്. എന്നെ കൂടാടെ ആറു പേർ കൂടി ആ ഹോട്ടലിൽ ജോലിക്കാരായി ഉണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാവരും മുസ്ലിംകൾ. വളരെയധികം മതനിഷ്ഠയുള്ള ആളാണ് ഹാജിയാർ. നമസ്കാര സമയമായാൽ ഉടൻ പള്ളിയിൽ പോകും. തിരിച്ചുവന്നയുടൻ പണിക്കാരിൽ ഓരോരുത്തരെ പള്ളിയിലേക്ക് പറഞ്ഞയക്കും. കൂട്ടത്തിൽ പ്രായം കുറഞ്ഞ പണിക്കാരൻ ഞാനായിരുന്നു.

ഞാൻ അവിടെ ചെന്ന് രണ്ടാഴ്ച ആയപ്പോഴേക്കും ബലിപെരുന്നാൾ വന്നു. പെ (ശേഷം പേജ് 49ൽ

(അനുഭവങ്ങൾ..... പേജ് 44ൽനിന്ന് തുടർച്ച).

രുന്നാൾ പ്രമാണിച്ച് രണ്ടുദിവസം ഹോട്ടലിൽ അവധിയായിരുന്നു. പണിക്കാരെല്ലാം അവരവരുടെ വീടുകളിലേക്ക് മടങ്ങി. നല്ല വണ്ണം തടിയൊക്കെ വെച്ച് കയ്യിൽ കുറെ കാശുമായിട്ടായിരിക്കണം വീട്ടിലേക്കുള്ള ആദ്യത്തെ മടക്കം എന്നതായിരുന്നു എന്റെ സ്വപ്നം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഞാൻ നാട്ടിലേക്ക് പോകുന്നില്ലെന്ന് മുതലാളിയോട് പറഞ്ഞു. അതിനെന്താ, രണ്ടുദിവസം എന്റെ വീട്ടിൽ നിൽക്കാം എന്നു പറഞ്ഞ് എന്നെ അദ്ദേഹം സ്വന്തം വീട്ടിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. ഹോട്ടലിൽ നിന്നും രണ്ടു കിലോമീറ്റർ ദൂരെയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്. ഈ കറുമ്പനായ താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരനെ എങ്ങനെ മുതലാളി വീട്ടിൽ താമസിപ്പിക്കും എന്ന ചിന്തയായിരുന്നു അങ്ങോട്ടു പോകുമ്പോൾ എന്റെ മനസ്സു നിറയെ. ദുരനുഭവങ്ങൾ ഏറെയുണ്ടായിരുന്ന

തിനാൽ മനസ്സിൽ ഭീതിയുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ എനിക്ക് വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയാത്തതായിരുന്നു പിന്നീട് നടന്നത്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ മക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു മകനായി അദ്ദേഹം എന്നെ കണ്ടു. മനോഹരമായ വീട്ടിൽ എല്ലാരുടെയും കൂടെയിരുന്ന് ഞാനും ഭക്ഷണം കഴിച്ചു. എന്റെ ഓലമേഞ്ഞ വീടും ചാണകം മെഴുകിയ നിലവും വക്കുപൊട്ടിയ മൺപാത്രവും ഞാൻ ഓർത്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയാകട്ടെ ഒരു അമ്മയുടെ വാത്സല്യത്തോടെ പെരുമാറി. അയിത്തമില്ല. ജാതിയുടെയും മതത്തിന്റെയും വേർതിരിവില്ല. ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ മറന്ന നിമിഷങ്ങൾ.

അവരുടെ നമസ്കാരവും പ്രാർഥനയും ഞാൻ അത്ഭുതത്തോടെ നോക്കിക്കണ്ടു. വല്ലാത്തൊരു അനുഭൂതി അതെന്നിലുണർ

ത്തി. ഒരു കൗതുകത്തിന് ഞാൻ എല്ലാ പഠിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. വായിച്ചും കേട്ടും അനുഭവിച്ചും ഒരുപാട് മനസ്സിലാക്കി. എന്റെ വഴി ഇതാണെന്നും ഇഹത്തിലും പരതലിലും അഭിമാനവും രക്ഷയും ലഭിക്കാൻ തിന്നെക്കാൾ നല്ലൊരു വഴിയില്ലെന്നും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ശഹാദത്ത് ചൊല്ലിയതോടെ ഞാൻ പുതിയൊരു മനുഷ്യനായി മാറി; ശിഷ്ടാവിന്റെ മുമ്പിൽ മാത്രം തലകുനിക്കാത്ത ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഒരു ദർശനത്തിന്റെ, വേചനമില്ലാത്ത മതത്തിന്റെ അനുയായിയായി കുവാൻ കഴിഞ്ഞതിൽ അഭിമാനിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യൻ. കൂടുംബത്തിലെ മറ്റാരും എന്നെ പിൻപറ്റിയില്ലെങ്കിലും ആരും ഇനേ വരെ എന്നെ എതിർത്തില്ല എന്നത് ആശ്വസകരമാണ്.